

Sidste søndag efter Helligtrekonger – 2. tekstrække

Nygårdskirken 25. januar 2026, kl.10.30

Tekst: Johannesevangeliet 12, 23-33

Salmer: 747; 476; 720; 801; 108, v.6; 775

Kristus, fyld os med livets håb. Amen.

Betlehemsstjernen, guld, røgelse og myrra. Hvilken *herlighed* der var over begyndelsen af Jesu liv! Også siden var der himmelske øjeblikke, hvor Jesus viste sig for sine udvalgte følgere i blændende lys og guddommelig majestæt. Men *altid* trådte han hurtigt tilbage i hverdagen igen og sled videre for at *nå* mennesker, nå deres sårede kroppe og sjæle, nå deres *hjerter* med tro på, at også *de* var værdige til liv og fællesskab og til Guds velsignelse. Og altid advarede Jesus sine følgere: *I må ikke lægge vægten på det imponerende! Og I må ikke stræbe efter magt over andre! Tværtimod skal I tjene andre!* Og Jesus er selv et kompromisløst forbillede i næstekærlighed: Han sammenligner sig med hvedekornet – det stærkeste billede på, hvad liv og kærlighed er: At liv kun *kommer* til, hvor liv *sættes* til. Så længe jeg vil beholde det smukke lille gyldne frø for mig selv – og nyde det blanke flotte agern helt alene – så bliver der

ingen hvedemark at høste, intet brød - ingen egetræer at bygge af, ingen beskyttelse. Ja, også et menneske bliver jo til, ved at ægget og sædcellen opløses og forsvinder i hinanden! Men også vores fællesskaber gælder det, at livet folder sig ud af det, der går til grunde: Kun når vi opgiver vores egen ret og krav, kan andre også få plads til at være med i livsfællesskabet. Jesus er vores forbillede: Han gav slip på guddommelig magt og herlighed og blev menneske for at kæmpe for os, elske, lide og dø som os. Han var som et frø med en kerne fyldt af velsignelse, helbredelse og tilgivelse – og han lod sig *så* i vores verden og gå til grunde, for at det han rummede i sig kunne vokse frem og blive delt og blive til gavn for alle. Han døde for at give os liv. Vi ville selvfølgelig elske, hvis vi kunne få Guds kærlighed på den glatte måde uden al den lidelse! Vi elsker jo bobler og lagkage og flotte billeder på Facebook – for det dækker jo lidt over vores rodede hjem, brudte relationer og knuste hjerter. Men vi ved godt, at vi lyver. Vi ved godt, at stjerne-heltene med deres prangende propaganda-shows og flotte flag, der plantes dér, hvor de havde sejret - den slags helte bruger magt for deres *egen* skyld og lader brutalt

andre lide under det. Vi ved godt hvad kærlighed er – at den netop opgiver sit eget for den elskedes skyld. Af og til lykkes vi selv i kærlighed. Vi ved, at kun Kristus giver os kærlighedens livgivende forbillede – ham, der giver slip på alt sit eget og selv går ind i lidelsen for *vores* skyld. Kun han kan give os mod til at fortsætte, når vi fejler og vælger hårdt, smart og forkert. Kun han ser det skjulte liv, som findes i os indenunder frøets og agernets hårde skal. Kun han holder fast på at i os har Gud sået sit evige liv – og det liv skal vokse frem, også når vi går helt til grunde. For Gud er vi er mere end hverdagslivets sejre og nederlag her på Jorden: Gud har planer med os! De skal folde sig ud i al sin skønhed under Guds velsignelse, når Han vil. Engang i evigheden, ja – og også nu og her: Spirer vokser trods kulden – Kristus har sået livets håb i os, det vokser lige så stille i mørket: Det lyser!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.